

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 101137 20 Rev 2
Banjaluka, 04.11.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „P.N.“ d.o.o. Trgovačko ugostiteljsko preduzeće, O., ..., zastupanog po punomoćniku M.P., advokatu iz T., protiv tužene „ŽRS“, a.d. D., zastupana po punomoćniku M.D., advokatu iz B., uz učešće umješaća na strani tužioca „R.“ d.o.o. S., zastupanog po punomoćniku M.P., advokatu iz T., radi isplate potraživanja, odlučujući o reviziji tužioca i umješaća na strani tužioca, izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 101137 20 Pž 3 od 25.6.2020. godine, na sjednici održanoj dana 04.11.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 101137 19 Ps 2 od 26.11.2019. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužioca da se obaveže tužena da mu isplati iznos od 5.294.859,00 KM kao vrijednost izgrađenih objekata na nekretnini označenoj kao k. č. br. 55/78, u z. k. ul. 1044 KO SP O. (stari premjer), u naravi Terminal sa pratećim objektima i ekonomsko dvorište, Terminal za uskladištenje i pretakanje naftnih derivata, podzemni rezervoari, istakalište, autocisterna, upravna zgrada, sanitarni blok, rezervoar pož. vode, kolska vaga, portirnica i bunar, ekonomsko dvorište, upravna zgrada, naftni terminal sa pratećim objektima, površine 34.826 m², koje po novom premjeru odgovara nekretnini označenoj kao k. č. br. 5342/1, upisan u p. l. 132 KO O., u naravi naftni terminal, zemljište uz poslovnu zgradu i poslovna zgrada, koje objekte je izgradio tužilac, na osnovu urbanističke saglasnosti broj: 06-364-57/04 od 30.06.2004. godine i građevinske dozvole izdate od Opštinske uprave - Odjeljenje za prostorno uređenje Opštine Prijedor broj: 06-360-29/04 od 18.10.2004. godine, a u zemljišnim knjigama su upisani kao vlasništvo tužene, sa pravom vlasništva od 1/1, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 06.07.2016. godine, pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka.

Obavezan je tužilac da tuženoj naknadi troškove postupka u iznosu od 14.020,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 26.11.2019. godine, kao dana presuđenja, pa do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 101137 20 Pž 3 od 25.06.2020. godine, žalba tužioca i umješača na strani tužioca je odbijena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 101137 19 Ps 2 od 26.11.2019. godine, potvrđena.

Odbijeni su zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobijaju tužilac i umješač na strani tužioca, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužena predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da mu tužena isplati iznos od 5.294.859,00 KM, kao vrijednost izgrađenih objekata na predmetnim parcelama, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da je tužena na osnovu pismenog zahtjeva tužioca od 08.09.2001. godine, da mu se, radi izgradnje Terminala za skladištenje nafte i naftnih derivata, dodijeli na trajno korištenje bez naknade zemljište upisano u z.k. ul. br. 2442/2001, donijela odluku dana 12.11.2001. godine, da se daje saglasnost tužiocu za izgradnju terminala na željezničkom zemljištu JOP ŽRS p.o. D., pov. 25000 m²; da je nakon toga, 28.12.2001. godine, između tužioca i tužene zaključen Ugovor o poslovno tehničkoj saradnji (dalje: Ugovor), kojim je tužena dala saglasnost tužiocu da na željezničkom zemljištu površine 25.000 m², označeno kao k. č. 5348, k. č. 5338, k. č. 5340, k. č. 5341, k. č. 5342, k. č. 5343, k. č. 5389. i k. č. 5349, u stanici O., izgradi Terminal za skladištenje nafte i naftnih derivata, a tužilac se obavezao da mjesečno preveze prugama ŽRS 1.200.000 litara naftnih derivata, te su se ugovarači saglasili da će način izmirenja konkretnih ugovorenih obaveza stranke definisati posebnim ugovorom o uslugama prevoza; da je tužena dala saglasnost tužiocu za iskop zaštitnog kanala pored željezničke pruge u stanici O.; da je Odjeljenje za prostorno uređenje Opštine Prijedor imenovalo stručnu komisiju za kontrolu tehničke dokumentacije, koja je zaključila da se glavni projekat terminala može prihvatiti i da se može izdati odobrenje za građenje predmetnog objekta; da je Opština Prijedor donijela rješenja o odobrenju građenja, tj. da tužilac može pristupiti izvođenju radova na izgradnji terminala; da je Ministarstvo Unutrašnjih Poslova Republike Srpske - Inspektorat za zaštitu od požara Banjaluka, odobrilo tužiocu lokaciju za izgradnju Terminala za uskladištavanje i pretakanje naftnih derivata na navedenom zemljištu, te da je tužilac dobio elektroenergetsku, urbanističku i sanitarnu saglasnost za izgradnju predmetnog terminala; da je tužilac nakon pribavljanja odgovarajuće građevinsko - tehničke dokumentacije svojim sredstvima izgradio Terminal za skladištenje nafte i naftnih derivata, te dobio i upotrebnu dozvolu dana 23.06.2005. godine; da je 07.07.2005. godine dozvoljeno uspostavljanje prava svojine u korist tužioca na nekretninama u z.k. ul. br. 963. k.o. O., te se tužilac upisao u zemljišno knjižnu evidenciju kao vlasnik zemljišta i terminala; da je po tužbi Republike Srpske, protiv parničnih stranaka kao tuženih, pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 007995 06 Ps od 29.04.2010. godine, ovaj Ugovor utvrđen ništavim, jer su ovim simulovanim pravnim poslom ugovarači prikrili ugovor o građenju kojim su pokušali izvršiti prenos prava korištenja, zbog čega

je utvrđeno da je Ugovor zaključen suprotno prinudnim propisima (Zakonu o Pravobranilaštvu i Zakonu o građevinskom zemljištu); da je na osnovu ove presude izvršeno brisanje prava tužioca upisanih u zemljišnim knjigama i da su predmetne nekretnine (zemljište pod objektom i Terminal sa pratećim objektima) upisane u z. k. uložak broj: 1044 k. o. O. kao vlasništvo NN Željeznička knjiga sa 1/1 dijela, te tužena upisana kao posjednik istih u posjedovnom listu broj: 132 k.o. O. sa 1/1 dijela; da je tržišna vrijednost izgrađenih objekata prema procjeni vještaka građevinske struke 5.294.859,00 KM, a vrijednost zemljišta na kome su izgrađeni ovi objekti iznosi 184.130,00 KM; da je zemljište na kome su izgrađeni predmetni objekti u vrijeme izgradnje tih objekata, bilo društvena, kasnije državna svojina i da ovi objekti nisu upisani kao vlasništvo tužene.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud, polazeći od toga da parcela k.č. broj: 55/78, upisana u z.k. ul. broj: 1044 k.o. sp. O., kojoj po novom premjeru odgovara k. č. broj: 5342/1, upisana u p. l. broj. 132 k. o. O., u površini od 34826 m², na kojoj je izgrađen Terminal sa pratećim objektima, nije u svojini tužene, već u svojini i posjedu Republike Srpske, da u skladu sa odredbom člana 6. stav 2. i 5. Zakona o željeznicama Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 19/17, dalje: ZŽ RS) predmetne nekretnine predstavljaju željezničku infrastrukturu čiji vlasnik je Republika Srpska, i da u smislu tog zakona (član 8. stav 1.) predstavljaju dobro u opštoj upotrebi, a ne vlasništvo tužene, da predmetno zemljište, pa samim tim ni izgrađene nekretnine, nisu bile prijavljene u postupku privatizacije državnog kapitala tužene i da tužena ni po tom osnovu nije postala vlasnikom predmetnih nekretnina - objekata, niti je tužena upisana kao vlasnik tih nekretnina u zemljišnim knjigama, zaključuje da nakon utvrđivanja ništavosti Ugovora na osnovu koga su izgrađeni predmetni objekti, tužiocu ne pripada pravo da ostvaruje bilo kakvu naknadu u vrijednosti tih objekata od tužene, jer su objekti koji su izgrađeni na zemljištu koje je bilo društvena svojina, predstavljaju dobro u opštoj upotrebi i vlasništvo su Republike Srpske, a ne tužene, zbog čega na strani tužene ne postoji neosnovano obogaćenje, koje odgovara osiromašenju tužioca u vrijednosti izgrađenih objekata, pa je pozivom na odredbu člana 210. i člana 214. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO) odbio tužbeni zahtjev tužioca.

Drugostepeni sud je žalbu tužioca i umješaća na strani tužioca odbio i prvostepenu presudu potvrdio, temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Obrazložio je da je pravosnažnom presudom kojom je utvrđena ništavost pravnog posla - Ugovora otpao pravni osnov na osnovu kojeg je tužilac izgradio predmetne objekte, te da tužilac kao pravno neosnovano osiromašen, ima pravo da zahtijeva restituciju onoga čime je osiromašen odnosno njegovu protivvrijednost jer nije moguće vraćanje datog, ali samo pod uslovom da je to ušlo u imovinu tužene. Kako provedeni dokazi potvrđuju da je zemljište na kome su izgrađeni predmetni objekti u vrijeme izgradnje tih objekata bila društvena svojina, da objekti nisu upisani kao vlasništvo tužene, niti su predmetno zemljište i izgrađeni objekti bili prijavljeni u postupku privatizacije državnog kapitala tužene, to tužena nije postala vlasnikom predmetnih nekretnina – objekata, već su isti u svojini i posjedu Republike Srpske, shodno odredbama ZŽ RS, pa zaključuje da je pravilno odbijen tužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud nalazi i da je upitna savjesnost parničnih stranaka, kako tužioca tako i tužene prilikom zaključenja Ugovora od 31.12.2001. godine, kod nesporne činjenice da je predmetno zemljište društvena svojina, što je parničnim strankama moralo biti poznato, a kako je tužilac zahtijevao da mu tužena isplati tržišnu vrijednost spornih objekata, to bi, po ocjeni

drugostepenog suda, tužiocu eventualno pripadali samo troškovi ulaganja, čiju visinu tužilac tokom postupka nije dokazao, niti se ista može utvrditi iz nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke.

Drugostepena presuda je pravilna.

Nije sporno da je tužena na osnovu zahtjeva tužioca da mu se dodijeli na trajno korištenje bez naknade zemljište upisano u z.k. ul. br. 2442/2001, radi izgradnje Terminala za skladištenje nafte i naftnih derivata, dana 12.11.2001. godine, dala saglasnost tužiocu za izgradnju Terminala na željezničkom zemljištu JOP ŽRS p.o. D., pov. 25000 m², da je nakon toga, 28.12.2001. godine, između tužioca i tužene zaključen i Ugovor o poslovno tehničkoj saradnji, kojim je tužena dala saglasnost tužiocu da na željezničkom zemljištu površine 25.000 m², označeno kao k. č. 5348, k. č. 5338, k. č. 5340, k. č. 5341, k. č. 5342, k. č. 5343, k. č. 5389, i k. č. 5349, u stanici O., izgradi Terminal za skladištenje nafte i naftnih derivata, da je tužilac pribavio odgovarajuću građevinsko - tehničku dokumentaciju i svojim sredstvima izgradio Terminal za skladištenje nafte i naftnih derivata, te dobio i upotrebnu dozvolu dana 23.06.2005. godine, da se 07.07.2005. godine upisao u zemljišno knjižnu evidenciju kao vlasnik zemljišta i Terminala.

Takođe, nije sporno da je pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 007995 06 Ps od 29.04.2010. godine, Ugovor o poslovno tehničkoj saradnji utvrđen ništavim.

Tužilac u ovoj parnici traži da mu tužena na ime restitucije, kao posljedice ništavosti Ugovora, plati vrijednost uloženi sredstava u izgradnju Terminala, jer je otpao pravni osnov na osnovu kojeg je tužilac izgradio predmetne objekte.

Kako su u ugovornom odnosu bili tužilac i tužena, to je tužilac prema tuženoj kao saugovaraču mogao postaviti zahtjev za vraćanje uloženi sredstava nakon što je ugovor utvrđen ništavim i o tom zahtjevu se odlučuje primjenom odredbe člana 104. ZOO, cijeneći pravne posljedice ništavosti ugovora.

Saglasno odredbi člana 104. stav 1. ZOO, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je da vrati drugoj sve što je primila po osnovu takvog ugovora (restitucija), a ukoliko se priroda onoga što je ispunjeno protivi vraćanju u naturi, ili je vraćanje primljenog nemoguće zbog propasti, otuđenja ili oštećenja stvari, ugovorna strana je dužna vratiti protuvrijednost stvari prema cijenama u vrijeme presuđenja.

Ukoliko je ugovor ništav zbog toga što je po svojoj sadržini ili cilju protivan prinudnim propisima, javnom poretku ili dobrim običajima, sud može odbiti, u cjelini ili djelimično, zahtjev nesavjesne strane za vraćanje onog što je drugoj strani dala, a može i odlučiti da druga strana ono što je primila po osnovu zabranjenog ugovora preda opštini (član 104. stav 2. ZOO).

Restitucija ili uspostavljanje predašnjeg stanja, najznačajnija je posljedica ništavosti ugovora i saglasno odredbi člana 104. stav 1. ZOO, obavezuje stranku koja je primila određenu stvar na temelju ništavog ugovora, da tu stvar vrati svom saugovaraču. Restitucijom se otklanjaju efekti ispunjenja ugovora koji je utvrđen ništavim, prije svega u odnosu na saugovarače, koji su dužni da jedan drugome vrate ono što su primili, jer se restitutivna obaveza zasniva na zabrani neosnovanog obogaćenja, čime se dejstvo zabrane neosnovanog obogaćenja proširuje i na ugovorne odnose, zato što se restitucija vrši iz istog razloga – radi otklanjanja imovinske promjene koja je izgubila pravni osnov nakon prestanka ugovora. Naturalna restitucija je pravilo i ostvaruje

se vraćanjem onoga čime je ugovorna obaveza ispunjena, a novčana restitucija je njena zamjena, ukoliko se priroda onoga što je ispunjeno protivi vraćanju u naturi, ili je vraćanje primljenog nemoguće, te je ugovorna strana, saglasno odredbi člana 104. stav 1. ZOO, dužna vratiti protuvrijednost stvari prema cijenama u vrijeme presuđenja.

Kod pitanja posljedica ništavosti sud će voditi računa o savjesnosti jedne, odnosno obeju strana, o značaju ugroženog dobra ili interesa, kao i o moralnim shvatanjima (stav 3. člana 104. ZOO). Značaj ugroženog dobra sud će cijeliti imajući u vidu cilj radi čijeg ostvarenja je zabranjeno zaključenje nekih ugovora, u smislu pravila o njihovoj ništavosti.

Zato će se za restituciju sud odlučiti kada je povrijeđena zabrana manjeg značaja, a pravila o restituciji adekvatno štite društveni interes, a to će najčešće biti slučaj kada je kod zaključenja ništavog ugovora prisutna obična nepažnja, odnosno nepostupanje po standardu dobrog domaćina.

Nasuprot tome, opredjeljenje suda za odstupanje od restitucije i odbijanje restitutivnog zahtjeva nesavjesnog ugovarača dozvoljena su kod zabranjenih ugovora, pod kojima zakonodavac smatra ugovore protivne prinudnim propisima, javnom poretku ili dobrim običajima, što se procjenjuje u svakom konkretnom slučaju.

Za ocjenu nesavjesnosti ugovarača kod odstupanja od restitucije nema posebnih pravila, ali se polazi od relevantnog kriterija znanja (krivice) ugovornih strana da je ugovaranje određenih činidaba zabranjeno zbog njihovog predmeta ili cilja i grube povrede pravnog poretka u vidu neobaziranja na zabrane o kojima svako mora voditi računa.

Pri tome valja ukazati i na to da su u vrijeme zaključenja ugovora o poslovno tehničkoj saradnji parnične stranke preduzeća, za koja važi pravilo da u obligacionom odnosu postupaju sa povećanom (a ne običnom) pažnjom, odnosno sa pažnjom dobrog stručnjaka (član 25. u vezi sa članom 18. i članom 12. ZOO), po čemu se procjenjuje da li su postupali protivno načelu savjesnosti, što je od značaja za pitanje odgovornosti, prije svega za naknadu štete, kao i za druge nepovoljne posljedice.

Imajući u vidu stanje spisa i izvedene dokaze, pravilno drugostepeni sud zaključuje da je upitna savjesnost parničnih stranaka prilikom zaključenja Ugovora, jer im je moralo biti poznato da se radi o zemljištu u društvenoj svojini.

Tužilac u pismenom zahtjevu 08.09.2001. godine traži da mu se dodjeli (radi izgradnje Terminala) na trajno korištenje bez naknade zemljište upisano u z.k. ul. br. 2442/2001, za koje je, da bi se smatrao savjesnim, trebao provjeriti stanje u zemljišnoj knjizi i znati da tužena ne može donijeti odluku o dodjeli takvog zemljišta, već samo nadležna skupština opštine, saglasno odredbi člana 17. i 78. tada važećeg Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni list SR BiH“ broj 34/86 do 29/90 i „Službeni glasnik RS“ broj 29/94 i 23/98, dalje: ZGZ). Takođe i tužena je morala znati, s obzirom da je osnovana kao Javno državno preduzeće, čiji je osnivač Vlada Republike Srpske, da sredstva koja koristi u obavljanju svoje djelatnosti obuhvataju cjelokupnu željezničku imovinu Republike Srpske (član 2. Zakona o željeznicama Republike Srpske - „Službeni glasnik RS“ broj 58/01, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora), te da ona nema pravo dodjele tog zemljišta.

Iako je u Ugovoru o poslovno tehničkoj saradnji navedeno da je predmet ugovora poslovno tehnička saradnja u oblasti prevoza robe željeznicom, da tužena tužiocu daje suglasnost za

izgradnju naftnog terminala na označenom zemljištu, a tužilac se obavezuje da preveze mjesečno 1.200.00 litara naftnih derivata, te da će se posebnim ugovorom, koji nikada nije zaključen, definisati izmirenje obaveza, jasno je da je Ugovor samo poslužio strankama kao osnov po kome će tužiocu biti dodijeljeno zemljište koje nije u svojini tužene, te da cilj ugovarača nije bio poslovno tehnička saradnja, već nedozvoljeno raspolaganje državnim zemljištem sa ciljem da se tužiocu omogući da sagradi objekte i stekne pravo svojine i na objektima i na državnom zemljištu, protivno prinudnim propisima, zbog čega su, po ocjeni ovog suda, oba ugovarača iz Ugovora o poslovno tehničkoj saradnji postupala nesavjesno.

Takvo ponašanje ugovarača sankcionisano je i pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 007995 06 Ps od 29.04.2010. godine, kojom je predmetni Ugovor utvrđen ništavim u smislu člana 103. stav 1. ZOO, jer je utvrđeno da je zaključen suprotno prinudnim propisima (Zakonu o Pravobranilaštvu i Zakonu o građevinskom zemljištu) i da se radi o simulovanom ugovoru kojim se prikriva ugovor o građenju kojim su ugovarači pokušali izvršiti otuđenje nepokretnosti koje tužena koristi, a koje su u vrijeme njegovog zaključenja bile u društvenoj, odnosno državnoj svojini.

Takođe, pravosnažnom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 011-0-K-08-000-007-p od 01.07.2010. godine, utvrđena je krivična odgovornost tadašnjeg generalnog direktora tužene za nesavjesno postupanje u vršenju službe, kada je zaključio Ugovor sa tužiocem, jer se radilo o nezakonitom raspolaganju zemljištem u društvenoj svojini, te krivična odgovornost pojedinih članova Upravnog odbora tužene i lica koja su učestvovala u postupku donošenja odluka o davanju saglasnosti tužiocu za izgradnju Terminala, te za upis prava svojine u zemljišne knjige.

U tom krivičnom postupku i zakonski zastupnik tužioca, koji je u ime tužioca potpisao Ugovor, saslušan u svojstvu svjedoka je izjavio da je njegova namjera bila da to zemljište dobije na trajno korištenje, odnosno u vlasništvo, radi izgradnje naftnog terminala, te da nikada ne bi ulagao novac u iznosu od više miliona KM u izgradnju objekta na zemljištu nad kojim nema trajno pravo korištenja ili pravo vlasništva.

Prema tome, i tužilac i tužena su nesavjesne strane u zabranjenom ugovoru koji je utvrđen ništavim iz razloga što je protivan prinudnim propisima. Radi zaštite protivpravnog raspolaganja građevinskim zemljištem za ovakve ugovore je odredbom člana 63. ZGZ, pored sankcije ništavosti, bilo propisano da prava koja su bila predmet ugovora prestaju bez naknade, te da sud utvrđuje ništavost pravnog posla i donosi odluku o predaji zemljišta opštini, kao i obaveza sudova i nadležnih organa da o zaključenju takvih ugovora obavijeste nadležnog pravobranioca radi podnošenja tužbe za utvrđivanje ništavosti takvog ugovora.

Zbog svega navedenog, iako je tužilac uložio sredstva u izgradnju Terminala, njegov zahtjev za isplatu uložених sredstava prema tuženoj kao saugovaraču pravilno je odbijen temeljem odredbe člana 104. stav 2. u vezi sa članom 210. ZOO.

Valja ukazati da jedna od pravnih posljedica zaključenja ništavog ugovora može biti i naknada štete, jer zaključenjem ništavog ugovora jedna stranka može pretrpjeti štetu usljed neizvršenja ugovornih obaveza ili izostanka legitimno očekivanog cilja ugovora. Ali, naknadu tako nastale štete može zahtijevati samo savjesna strana (član 108. ZOO), pa kako je već rečeno da

tužilac koji traži isplatu ulaganja kao posljedicu ništavog ugovora, nije savjesna strana, ni po tom osnovu ne može takav zahtjev osnovano postaviti prema tuženoj.

Neosnovano revizija prigovara povredama odredaba parničnog postupka iz člana 357. ZPP, koje vidi u tome što je u donošenju pobijane presude učestvovao sudija drugostepenog suda Velimir Ninković, koji je učestvovao i u donošenju drugostepene presude u ovoj parnici dana 12.02.2018. godine, zbog čega revident smatra da je ovaj sudija nije mogao ponovo odlučivati po žalbi i učestvovati u donošenju pobijane presude, već da je morao biti isključen od vršenja sudijske dužnosti, te navodi da je u roku za izjavljivanje revizije podnio Višem privrednom sudu u Banjaluci zahtjev za njegovo isključenje o kome nije odlučeno.

Odredba člana 357. stav 1. tačka 5) ZPP odnosi se na isključenje sudije koji je učestvovao u donošenju odluke koja se pobija, što znači da isti sudija ne može učestvovati u donošenju odluke po pravnom lijeku ukoliko je učestvovao u donošenju odluke koja se pobija, odnosno na učešće istog sudije u donošenju odluke u prvostepenom i drugostepenom postupku u istoj pravnoj stvari, a ne samo u drugostepenom postupku.

Kako sudija Velimir Ninković nije učestvovao u donošenju prvostepene odluke, već u donošenju drugostepene odluke dana 12.02.2018. i 25.06.2020. godine, nema povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 2. tačka 1) ZPP.

Prema izloženom, pobijana presuda nema nedostataka na koje se ukazuje u reviziji, a ni onih na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, zbog čega je primjenom odredbe člana 248. ZPP revizija odbijena.

Zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.375,00 KM je odbijen na osnovu odredbe člana 397. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 387. stav 1. istog zakona, obzirom da ovi troškovi nisu bili nužni za vođenje parnice, niti od značaja za zaštitu prava tužene u postupku po ovom pravnom lijeku.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić